

slaget, ser jeg ikke rettere, end at det er lige saa berettiget at forudsætte, at det Thing, der ikke har været opløst, ogsaa for sit Vedkommende fastholder sin Mening, og hvad Konsekvensen deraf vil blive, behøver jeg ikke nærmere at udvikle.

Holstein-Ledreborg: Naar den høitærede Minister erklærer, at der ikke er viist nogen Smøbekommen, han har kunnet se, saa er det jo ogsaa indskrænket af ham selv til at gjælde, efter at Folkethinget først havde vedtaget en i høi Grad imødekommende Finantslov ved 3die Behandling, og det er en af de Anklager for Mangel paa Smøbekommen, som jeg betragter som fuldstændig irrelevant. Det er klart, at al Smøbekommen engang maa have sin Grændse. Naar man først har givet Regjeringen den Finantslov, som den det foregaaende Aar har taget imod med Glæde, og Aaret efter en fuldstændig brugelig Finantslov, har man viist saa megen Smøbekommen, at enhver yderligere Smøbekommen kun kunde bydes under Forudsætning af, at der fra Regjeringens Side blev givet Garantier for, at et saadant Skridt kunde føre til Resultater, der maatte erkjendes for at være en Fordel og Binding for Landet. Denne sidste Smøbekommen er ikke viist, men det vil jeg sige, at det kan Regjeringen, der, som jeg tillod mig at sige, ikke paa noget Punkt har givet Udsigt til Reformers Gjennemførelse eller Fremme, heller ikke gjøre Krav paa. Den høitærede Minister brugte derefter det Udtryk, at jeg skulde have kaldt Landstinget et Ekko af Regjeringen. Hvis jeg havde brugt et saadant Udtryk, tror jeg, at den høitærede Formand vilde have standset mig, og det er heller aldeles ikke sandt mig ind. Jeg veed ikke, hvor den hele Tankegang kommer fra, om det er den høitærede Minister, der selv har haft denne Tanke, at Landstinget kunde være et Ekko af Ministeriet og derved er kommen til at udtale Noget, der kun har fundet Sted i hans egen Følelse og Bevidsthed, men jeg har slet ikke tænkt derpaa. Jeg har kun noteret det Faktum, som den høitærede Minister nok skal lade staa, at det ikke er Landstingets Initiativ, som Vædringerne paa Finantsloven skyldes. Det er ikke Landstinget, der, som for nogle Aar siden, nedsatte Udvalg og gennem dette Udvalg formulerede Forslag eller stillede Fordringer til Folkethinget, men det er Ministeren selv, som i Landstinget har erklæret, at han maatte bede Thingets Flertal om at følge ham i de og de Punkter, og det har dette Flertal gjort. Derfor behøver det ikke at være et Ekko af Regjeringen. Den høitærede Minister, synes jeg, maatte kunne tænke sig Muligheden af, at Landstinget havde den samme Mening som han, uden at blive hans Ekko. Det synes jeg er langt rimeligere. Denne Tale om Ekko tror jeg altsaa skyldes den høitærede Ministers Forudsætninger, men ikke mine Udtalelser.

Derimod er det Noget, jeg har sagt, og som jeg gjentager, og som vistnok Ingen vil bestride, at Vædringerne i Finantsloven og Fordringerne til Folkethinget om at forandre Finantsloven skyldes ikke Landstingets, men Regjeringens Initiativ, og at det er Regjeringen, som har Ansvaret for, at der overhovedet er blevet Strid om Finantsloven, Regjeringen alene. Det er en Strid, der staar ikke mellem Landsting og Folkething, men mellem Regjeringen og Repræsentationen her. Naar den høitærede Minister til Slutning udtalte, at, naar vi stode paa, hvad vi havde sagt ved Finantslovens sidste Behandling, vilde Følgen blive, at Landstinget gjorde det Samme, saa vil jeg for det Første bemærke, at jeg veed slet ikke, hvorledes den meget ærede Minister kan vide Noget om dette. Den høitærede Minister veed vel ikke, hvad Landstinget vil gjøre, og hvis dernæst den høitærede Minister ved sine Ord har villet antyde, at saa kommer der ingen Finantslov, saa forekommer det mig, at det er Noget, som den meget ærede Minister nødig skulde udtale med en saadan Glæde, thi det geraader ikke Ministeriet til nogen Gæde, at det ikke engang kan føre Finantsloven igjennem. Det er tidligere slet, at det ikke er lykkes Ministeriet at føre Finantsloven igjennem, og da anklagede Regjeringen Folkethinget for at have villet Konflikt. Naar Ministeriet heller ikke nu, naar det har et saa medgjørligt Folkething, der har givet, hvad Ministeriet Aaret i Forveien forlangte, og blot fordi det ikke vil gaa ind paa alle Fordringerne fra Regjeringens Side om yderligere Indrømmelser, kan føre Finantsloven igjennem, forekommer det mig at være et meget sørgeligt Tegn. Det forekommer mig, at det er Noget, som Regjeringen skulde tale om saa lidt som muligt, thi det kan ikke geraade Ministeriet til Gæde, at det ikke har Gøne til at føre en almindelig Finantslov igjennem. Naar den høitærede Minister sagde, at jeg talte ifølge en Bemyndigelse, saa skal jeg sige, at det gjør jeg ikke. Jeg udtaler, hvad jeg antager er de Flestes Mening, men jeg har ikke nogen Bemyndigelse til at udtale det. Hvad jeg har sagt, antager jeg ligger imidlertid saa nær, at jeg ikke tror, at der er nogen væsentlig Divergens mellem mig og Flertallet i dette Thing paa dette Omraade.

Berg: Den Sag, der ligger til Forhandling nu, have vi jo behandlet her i Salen i en Række af Maaneder. Den er os meget nøie bekendt, og den Opfattelse, der er gjort gjældende fra anden Side, at ville optage Kraaden, hvor Regjeringen skar den over før Opløsningen eller ved Opløsningen, forekommer mig fuldstændig rigtig. Jeg tror ikke, at den Kur, Folkethinget har været undergivet siden, har givet det nogen væsentlig anden Betragtning af den foreliggende Sag, end det havde før, og jeg skal derfor sige, at, naar vi forhaabentlig om meget kort Tid komme